

ΤΟ ΩΪΔΙΟΝ ΤΗΣ ΑΜΠΕΛΟΥ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΑΥΤΟΥ

ΑΙ ΕΠΙΚΟΝΙΑΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

Ὑπὸ Γ. ΓΚΙΟΚΑ, γεωπόνου Α.Σ.Ο.

Οἱ Ἀμερικανοὶ συγγραφεῖς ὡς κοιτίδα τοῦ ὠΐδιου θεωροῦν τὴν Ἰαπωνίαν. Εἰς τὴν Εὐρώπην μετεδόθη ἐξ Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ 1845 παρετηρήθη τὸ πρῶτον εἰς τὸ θερμοκήπιον τοῦ Ἀγγλου TUCKER, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθη OIDIUM TUCKERI. Τὸ 1847 εἰς Γαλλίαν καὶ τὸ 1850 εἶχε διαδοθῆ εἰς ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην. Σήμερον δὲ εἶναι διαδεδομένον εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον.

Τὸ ὠΐδιον προσβάλλει ὅλα τὰ πράσινα μέρη τοῦ φυτοῦ, ἀλλ' ἀντιθέτως πρὸς τὸν περονόσπορον δὲν βλάπτει τὸ ὅλο φυτόν. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἐπὶ τῶν κλάδων καὶ φύλλων εἶναι σχετικῶς ἀσήμαντος. Βλαβερὸν εἶναι τὸ ὠΐδιον διὰ τὴν ἔσοδειαν τοῦ ἔτους—διότι διὰ τῶν ρηγμάτων, τὰ ὁποῖα προκαλεῖ ἐπὶ τῶν σταφυλῶν, προκαλεῖ τὴν πρόωρον σῆψιν καὶ ξηρανσιν αὐτῶν.

Συμπτώματα

Συνήθως τὸ μυκήλιον δὲν εἶναι ἄφθονον ἐπὶ τῶν φύλλων. Μόνον ὅταν οἱ ὄροι τοῦ περιβάλλοντος εἶναι εὐνοϊκοί, ἰδίως ἡ ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαιρας εἶναι μεγάλη τὸ μυκήλιον κατορθώνει νὰ σκεπῆσθῃ τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν τοῦ φύλλου καὶ νὰ σχηματισθῇ ἓνα συνεχὲς λευκὸν ἐπίχρισμα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμως ἡ παρουσία τοῦ μυκηλίου ἐπὶ τῶν φύλλων προδίδεται διὰ τῶν ἀντιδράσεων τῶν προσβεβλημένων ἰσθῶν: συχνότατα π. χ. ὅταν τὸ μυκήλιον εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφανείας τῶν φύλλων, ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας διακρίνονται ἀποχρωματώσεις ὁμοιοὶ πρὸς κηλίδας ἐλαίου ἢ περονόσπορου. Τὸ ὠΐδιον προσβάλλει μόνον τὰ κύτταρα τῆς ἐπιφανείας τοῦ φύλλου, τὰ ὁποῖα παύουν νὰ αὐξάνωνται καὶ νὰ πλαπλασιάζωνται ἐνθ' τὰ γειτονικὰ κύτταρα ἔξακολουθοῦν νὰ ἀναπτύσσωνται κανονικῶς.

Συνέπεια τοῦ ἀνωμάλου αὐτοῦ πλαπλασιασμοῦ εἶναι ἡ παραμόρφωσις τῶν φύλλων. Ἡ παραμόρφωσις αὕτη τῶν φύλλων ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ἀποχρωματισμένας κηλίδας ἐνθυμίζει πολὺ τὴν μορφήν τοῦ μωσαϊκοῦ.

Ὅταν ἡ ἀσθένεια προχωρήσῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν φύλλων φαίνονται, διακλαδισμένα νεκρωτικὰ κηλίδες ὡς χονδρὰ νήματα, ὀφειλόμεναι εἰς τὰ νεκρωθέντα ὑπὸ τοῦ μύκητος κύτταρα. Εἰς τὰς μεγάλας προσβολὰς σχηματίζονται ἐπὶ τῶν φύλλων ἄρκεται μεγάλα κηλίδες ἐλαφρῶς ὑπόχροοι, τῶν ὁποίων ἡ νέκρωσις δὲν προχωρεῖ πολὺ ἐντὸς τοῦ φύλλου, ἀλλ' εἶναι ἐπιφανειακῆ. Σπαινώτατα τὸ ὠΐδιον προσβάλλει τοὺς νέους βλαστούς, οἱ ὁποῖοι καλύπτονται ὑπὸ λεπτοῦ ἐπίχρισματος—οἱ βλαστοὶ μόνον καχεκτικοί. Συνηθεστέρα εἶναι ὁμως ἡ ὀψιμος προσβολὴ τῶν κλάδων, ὅταν τὰ καλῶς ἀναπτυχθέντα φύλλα ἐμποδίζουν τὸν ἥλιον νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν κλάδων. Καὶ αἱ προσβολαὶ ὁμως αὗται δὲν ἔχουν μεγάλην οικονομικὴν σημασίαν.

Εἰς τὰς ἀρχὰς ἡ προσβολὴ φαίνεται ὡς ἐν λευκὸν ἐπίχρισμα σκόνης, ἀλλὰ τοῦτο ἔξαφανίζεται ταχέως καὶ ἀφίνει εἰς τὴν θέσιν του φαῖας καὶ ἐλαφρῶς ἐρυθρὰς νηματοειδεῖς κηλίδας, αἱ ὁποῖαι συχνάκις φαίνονται ὡς ὁμόκεντροι κυματοειδεῖς ἀκτίνες.

Αἱ κηλίδες αὗται διατηροῦνται ἐπὶ πολὺ καὶ καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα. Εἶναι ἀπλῶς ἰχνη τῆς διαβάσεως τοῦ μύκητος ὁ ὁποῖος πρὸ πολλοῦ ἔχει καταστραφῆ. Οἱ κοιμώμενοι ὀφθαλμοὶ τῶν ὄριμων κλημάτων φέρουν πολλακίς μυκήλιον, εἰς τὸ ὁποῖον πολλοὶ ἀποδίδουν τὴν διαχείμανσιν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ τοῦ παρασίτου.

Πολλάκις τὸ ὠΐδιον παρατηρεῖται ἐπὶ τῶν νέων ἀνθέων, ἀλλὰ συχνότερον συναντᾶται μετὰ τὴν γονιμοποίησιν μέχρι